VIAŢA AVENTUROASĂ A BANDITULUI MAC-MAC

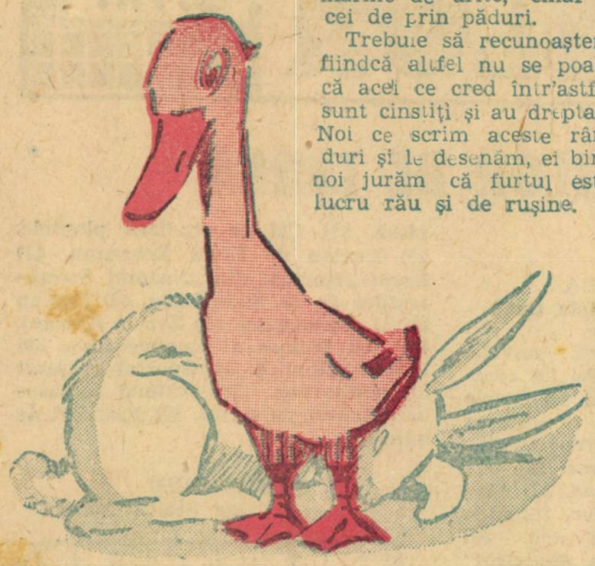

Sărbătorile trecură cât ai clipi, tot cu chefuri şi petreceri, ceas de ceas şi zi de zi; iar banditul, foarte vesel, chefuia necontenit, închinând cu voie bună pentru viaţa de bandit. Şi astfel, din veselie, s'a trezit târziu Mac-Mac, cum că anul nou soseşte şi-l găseşte tot sărac.

„Nu mai merge-aşa de astăzi!" şi-a jurat în gând. „Ori m'apuc de tâlhărie, ori de nu, rămân flămând!"

Şi lăsând pe iepuraşul ce dormea 'n bârlog buştean, a pornit spre sat, să prade vreun boier bogat, viclean.

Aerul curat şi rece, câmpul alb, întins şi pur, au trezit de tot banditul, ce era puţin mahmur.

Şi cu paşii mari, în grabă, s'a apropiat de sat, ca să afle cât mai iute, tot ce poate fi furat.

Or să spună cititorii că aceste-apucături sunt amarnic de urîte, chiar la cei de prin păduri.

Trebuie să recunoaştem, fiindcă altfel nu se poate, că acei ce cred într'astfel, sunt cinstiţi şi au dreptate. Noi ce scrim aceste rânduri şi le desenăm, ei bine, noi jurăm că furtul este lucru rău şi de ruşine.

Insă ce putem să facem, când vorbim despre bandit, dacă el era de felu-i nemilos şi necinstit? Noi suntem datori să spunem — cum am spus şi pân' acum — lucrurile întâmplate fiecare ce şi cum, şi să nu schimbăm o iotă, să n'ascundem vreun cuvânt. Pentru toate-aceste lucruri am făcut şi legământ.

Deci, banditul o pornise către sat dela pădure, hotărît de data asta ca să prade şi să fure. Dar, abia ajunse'n satul cu căsuţe mici din vale şi o ceată numeroasă de copii îi ies în cale.

„Staţi! strigă viteaz banditul. Niciun pas, că-i rău de voi! Daţi pe loc cu toţii banii şi porniţi pe dat' 'napoi".

Dar copiii cum văzură un boboc aşa 'nţepat care

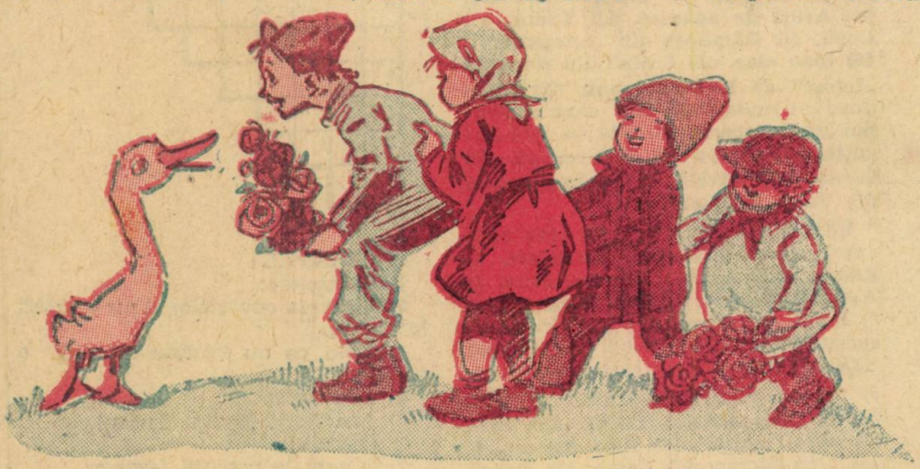

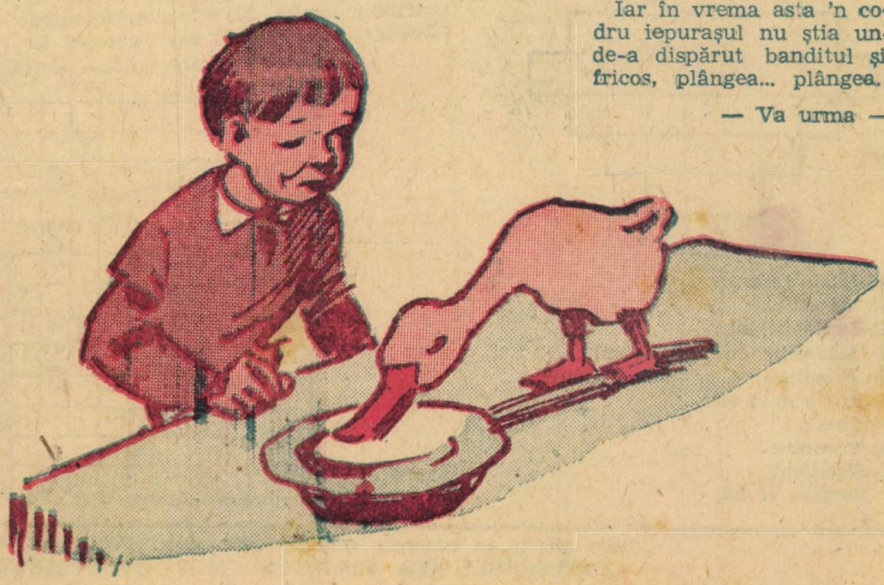

măcăie într'una, foarte mult s'au bucurat, mai ales că ei săracii nu înţelegeau de fel ce dorea Mac-Mac să spună şi cam ce doreşte el.

Ba, mai mult decât atâta, unul din copii l-a prins şi, ţinându-l strâns în braţe, a pornit cu el întins şi, deşi banditul, bietul măcăia să-l lase 'n pace, pân' la urma urmei însă n'a avut nici el ce face şi-a fost dus într'o căsuţă, unde i s'a dat mâncare, de-a uitat pe loc banditul că-i tâlhar, şi încă mare.

Iar în vrema asta 'n codru iepuraşul nu ştia unde-a dispărut banditul şi, fricos, plângea... plângea.

— Va urma —